

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Červen 2026
Ročník 7, číslo 68

*Hospodin je ve svém svatém chrámu,
Hospodin má trůn svůj na nebesích.
Jeho oči hledí, jeho pohled zkoumá lidské syny.
(Žalm 11,4)*

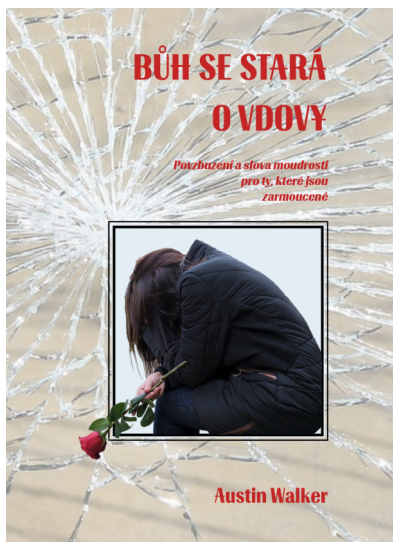
OBSAH

Soli Deo Gloria	3
Nepřátelé duše	4
Jak člověk svým vlastním zrakem škodí sám sobě	6
Rok s papežem Lvem – evangelikální postřehy	10
Dohlížení	13
Nudné kázání	17
Kristova vznešenost	19
Boží věrnost	24
Křesťan a imigrace	27
Boj o svobodu vyznání	34

Vydává **Spolek Soli Deo Gloria**
 Bellušova 1810/19, 155 00 Praha 5
 Odp. redaktor Jaroslav Kernal
 © Spolek Soli Deo Gloria
www.solideogloria.cz
kernalj@solideogloria.cz
 Č. účtu 2602365989/2010 (Fio)
 Vychází měsíčně.
 Časopis je rozeslán bezplatně.
 Ev. č.: MK ČR E 24450
 Tisk: Tisk Pětka, s.r.o.,
 Horova 1631
 252 63 Roztoky

NOVINKA!

Bůh se stará o vdovy

Arthur Walker

V poslední době se hodně píše o adopci sirotečků, ale málo slyšíme o vdovách a jejich potřebách. Tato kniha nabízí významnou pomoc a povzbuzení pro vdovy a také důležité poznatky pro ty, kdo jim slouží. Kéž se tato tolik potřebná a vítaná aplikace četných pasáží o vdovách od Austina Walkera dočká širokého rozšíření!

Váz., 125×176 mm, 140 stran,
290,-Kč

eshop.solideogloria.cz

SOLI DEO GLORIA

Odvraťte mé oči, ať nehledí na šalebnost, na své cestě mi zachovej život. (Ž 119,37)

Oko je světlem těla člověka (Lk 11,34). Proto má zůstat oko čisté, tedy jinými slovy, je důležité, na co se díváme a na co se nedíváme. Náš pohled hraje významnou roli v našem duchovním životě. Podobně nás Pán Ježíš varuje, abychom dávali pozor na to, co slyšíme (Mk 4,24). Naše uši, oči i ústa se podílejí na našem duchovním růstu. Proto máme volat spolu se žalmistou, aby Pán odvracel naše oči od šalebnosti, od špatných a pokroucených věcí.

Oči se dotýkají také hned dva články v tomto čísle časopisu. Článek na následující straně od Jana Husa, který je z jeho knihy *Dcerka*, a ten další článek je od Jana Blahoslava, který na téma očí, resp. zraku, napsal malé pojednání. V určitém slova smyslu můžeme o pohledu nebo vidění mluvit i v dalších dvou člancích - jeden je z pera italského reformovaného baptisty z Říma a zhodnocuje první rok římského biskupa, který si dal jméno Lev XIV.. Další se týká tématu staršovství a je o jednom z jeho aspektů, což je dohlížení.

Jeremy Walker, kazatel baptistického sboru v Maidenboweru poblíž Londýna, se krátce zamýšlí nad tím, jak naložit s nudným kázáním. Na to navazuje kázání Jana Karafiáta o Kristově vznešenosti, které – ač v psané formě – rozhodně nudné není. Svým obsahem s ním úzce souvisí text zakladatele jednoty bratrské, Řehoře Krejčího, v němž poukazuje na Boží věrnost, jak je popsána v závěru první kapitoly Janova prvního listu.

Velmi aktuální téma – a v mnoha evropských státech také tabuizované a přísně cenzurované – se rozhodl otevřít šéfredaktor *Evangelical Times*, Mike Judge. Tímto výbušným tématem je imigrace a autor tím navazuje na úspěch britské Reform Party v květnových volbách do obecních zastupitelstev. Díky Bohu za moudrost, kterou Bůh tomuto bratroví dává.

Kéž je pro vás, milí čtenáři, i toto číslo potěšením a posilou.

Jedině Bohu buď sláva!

Jaroslav Kernal

NEPŘÁTELE DUŠE

Jan Hus (1370–1415)

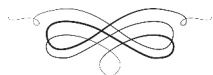
Slyš, dcerko, dívej se a nakloň své ucho. Poznej tři nepřátele každého člověka na světě, kteří chtějí zahubit jeho duši. Jsou to tělo, svět a ďábel. Kvůli nim musí každý člověk, který zde žije v smrtelném těle, volat k Bohu: „Pomoz mi, Pane, Bože můj! Neboť nepřátele obklíčili mou duši.“ Mé tělo je z bláta, proto z něho pocházejí blátivé, nečisté a rozkošnické myšlenky; od světa mám marné a podivné myšlenky a od ďábla lstivé a zlé.

Tito tři nepřátele – tělo, svět a ďábel – obklíčili mou duši. Od těla utéct nemohu, ani je od sebe nemohu zahnat, musím je vláčet s sebou, neboť je ke mně přivázáno. Zabít je nesmím, musím je živit; a když je vykrmím tak, že ztucní, krmím vlastně nepřítele proti sobě. Jakmile totiž dostatečně jí a pije, začne se proti mně bouřit a jeho síla a zdraví se mi protíví. Svět mě obklíčil a oblehl ze všech stran a zraňuje mě pěti branami. Těchto pět bran je pět smyslů, které člověk má: zrak, sluch, chuť, čich a hmat. Jimi mě svět zraňuje a skrze ně vstupuje smrt do mé duše: oko hledí a převrací rozum mé mysli; ucho slyší a křiví úmysl srdce; čich překáží dobrému myšlení; ústa mluví, lží haní druhé a vydávají pomluvy i jiné škodlivé a marné řeči; hmat popouzí ke smilstvu, a nebude-li brzy odvrácen, začne pálit tělo a podněcovat mysl, aby přijala libost a vůle k ní přistoupila, čímž se hřích dokoná.

Ďábel, kterého nemohu vidět, napjal svůj luk v temnotách, proto je pro mě těžké se ho vystříhat. Všude nastražil svá osidla ve zlatě, stříbře i jiných věcech, abychom jich neřáděně užívali a uvázli v nich. Nenastražil však jen osidla, ale i „lep“. Tím lepem je žádostivost bohatství, tělesná náklonnost k přátelům, milování světské cti a tělesná rozkoš. Tímto lepem je duše ve svém „peří“ slepena, takže nemůže vysoko létat. Peří duše je myšlení na nebeskou radost, na Boží milosrdenství a na věčné zatracení. Tímto peřím by se měla vznést k nebesům, nebo sestoupit do pekla, kde by spatřila veliké utěšení či velikou bídu, a tak by následovala velkého orla – Krista, který sestoupil do pekla a vzlétl na nebesa. Jeho křídly jsou spravedlnost a milosrdenství.

Šípy ďáblovy jsou hněv, závist, pýcha a smilstvo. Jak říká svatý Pavel, jsou to „ohnivé šípy“, které může uhasit jen ten, kdo má štít víry – tedy kdo věří, že Otec, Syn a Duch svatý jsou tři osoby a jeden Bůh, a kdo věří, že božství, duše i tělo tvoří jednoho Krista, pravého Boha i pravého člověka. Svatý Jan ve své epištole píše, že právě tato víra přemáhá svět, tedy všechnu zlost, která všude rozptýlila své šípy. Člověk je proto neustále v boji, všude čelí pokušení a vzrušení, takže kamkoliv se obrátím, nikde nejsem v bezpečí. I věci, které mě těší, i ty, které mě rmoutí, mě děsí: hlad i sytost, spánek i bdění, práce i odpočinek, hněv i veselí – vše mě může zranit. Štěstí mě svou sladkostí klame a ukolébává ve falešném bezpečí, zatímco neštěstí mě svou hořkostí straší a vede k netrpělivosti. A kolik je navíc ďábelských myšlenek!

Tito tři nepřátelé proti mně bojují, někdy zjevně, jindy skrytě, ale vždy zlostně. Ďábel nejvíce spoléhá na pomoc těla, neboť tělo se s ďáblem proti mně spiklo. Tělo se vždy protiví mému duchu, reptá a nechce ho poslouchat, neboť si stanovilo jiný zákon a mravy než duch. Je to těžký boj, o němž statečný bojovník svatý Pavel volá: „Vidím ve svých údech jiný zákon, který bojuje proti zákonu mé mysli a zotročuje mě zákonem hříchu, který je v mých údech. Ubohý já člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti?“ Tak si stýskal svatý Pavel, trpě pokušeními těla, a ihned dodal: „Milost Boží skrze našeho Pána Ježíše Krista.“ Proto má člověk volat s Davidem a říci: „Vysvobod' mě od mých nepřátel, Bože můj, i od těch, kteří mě nenávidí, neboť zesílili proti mně!“

JAK ČLOVĚK SVÝM VLASTNÍM ZRAKEM ŠKODÍ SÁM SOBĚ.

Jan Blahoslav (1523–1571)

Každému údu církve má být známo, že Bůh od něho žádá, aby ho miloval nade vše. To znamená, že o něm má stále přemýšlet, jej i jeho dobrodiní čím dál více poznávat, a tak se v milování k němu rozpalovat. Měl by v něm nalézat největší zalíbení, v něm mít dokonalé a nejhlubší potěšení a hledět si ho zachovat nade vše stvoření. Měl by znát jeho milostivost k sobě a pokládat ji za největší bohatství a nejdražší poklad. Měl by ztrátu jeho a jeho milosti považovat za tu nejbídnější chudobu a z toho všeho by měla vyvěrat ustavičná péče o něj, dnem i nocí.

K tomu, aby člověk takto jednal, měl by mu pomáhat *zrak*. Když vidí ušlechtilost stvořených věcí, měl by se hned obracet ke Stvořiteli, podobně jako vystřelená střela touží zasáhnout cíl. Také sluneční paprsky jsou mnohem silnější, když mají oporu. Člověk by tedy neměl ustrnout a zůstat u krásy stvoření, ale odtud se silněji a s větší horlivostí vracet k Bohu.

Co se však děje? Každý z nás, když to sám na sobě zakouší, musí potvrdit, že mysl, i když se namáhá, jen nepevně stojí při Bohu a rozvažuje o jeho věcech. Jakmile jsou oči obráceny sem či tam, mysl je hned vyrušena a náhle obrácena k něčemu jinému, marnému. Je to právě tak, jako když soudce či správce, který chce řešit důležité záležitosti, dostane nějakou novinu – nebo několik novin najednou – a to ho vyvede z míry natolik, že zapomene na soud, o kterém právě přemýšlel. Tak i oko je ustavičným a žvanivým poslem, který stále ve všem překáží a odvádí od mnoha dobrých věcí. Je to ještě horší: soudce může neochotným pohledem posla zahanbit a zprávu nepřijmout, ale těkavost zraku, spojená s libostí a lahodou, se dá zapudit jen stěží. Člověk se za tím táhne dál, ledaže by nad sebou vedl veliký boj a měl na pomoc Ducha Kristova i mnohá jiná přísluhování. I tehdy však dokáže s tím vším jen velmi málo.

Jeden dobrý člověk se měl modlit v kostele, zbožně pozdvihl oči vzhůru, a hle, v tom okamžiku uviděl u stropu dřevo přibité k druhému

hrubým dřevěným hřebíkem. Okamžitě nechal modlitby a začal se zabývat otázkou, jak je možné, že se čtyřhranný hřebík trefí do kulaté díry. Není třeba tuto věc déle dokazovat příklady a jinými důvody; každý má doma své vlastní příklady. Jak dlouho, prosím, stojíš při Bohu, když se občas přistihneš, že přemýšlíš o něčem jiném, třeba právě při modlitbě? Jak snadno tě zrak zavede tam, že najednou nevíš, co děláš – klečíš a někdo by se mohl ptát: „Co je to modlitba?“ anebo: „Modlí se každý, kdo klečí?“

Nedomnívej se, že to vše není proti Božímu přikázání, které říká: „Miluj Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem“ (Dt 6,5). Kdy je jediná půlhodina, kdy bychom se tímto hříchem neposkvrnili? Viděl to i Šalamoun, když řekl: „Není na zemi člověka spravedlivého, aby konal dobro a nehřešil“ (Kaz 7,20). A co byl onen osten, kvůli němuž si svatý Pavel stýskal (2K 12,7), a co nás k tomu často svádí a jímá mysl jako ptáčník ptáka, ne-li náš zrak? Tomu pomáhají i ostatní smysly a jejich orgány; spřáhly se, jako by chtěly ubohou duší neustále hubit. Rozuměli tomu i pohanští mudrci: jakkoli chválili oči za poznání pravdy, zároveň tvrdili, že jsou příčinou roztékanosti mysli a překážkou v dosažení hlubokých znalostí o nejvyšší moudrosti. Odtud pochází báseň o onom slepém starci, kterému Jupiter dal po ztrátě zraku znalost hlubokých a budoucích věcí. Chtěli tím vyjádřit, že ostrost lidského rozumu se všetečností oka tupí jako ostří meče o kámen. Ale kdyby z oka nepocházelo žádné větší zlo, bylo by to ještě snesitelné.

Již bylo ukázáno, že hleděním na hříšné či zapovězené věci a odvracením se od Boha člověk hřeší. Jakým zlem pak nazveme, když je zrak počátkem a příčinou nezřízené a nepravé žádosti u člověka nakloněného k nešlechetnosti? Svět přijal přísloví: „Sejde z očí, sejde z mysli.“ Ó, kdyby se tak dobře rozumělo tomu, jak je to pravdivě řečeno! Ach, mnohé ušlechtilé a významné lidi to přivedlo k přehrozným Božím trestům, ačkoli by se do nich za jiných okolností nikdy nedostali. Člověku byl dán soud, aby předčil všechny své skutky i řeči, aby nemusel jednat potmě, nevěda, je-li to dobře či zle. Má rozum, ostrost vtipu, paměť na Boží soudy a spravedlnost, i vůli, aby přijal to, co uznal za správné, ovládal své údy a schopnosti, předem vše rozvážil, usměrňoval své konání, činil dobře, vyhýbal se zlému a v pravém úsudku se nemýlil.

Zrak však, když vidí věci zapovězené, jejich ušlechtilost, spanilost a krásu, soudí, že jsou dobré, aniž vidí (nebo vidět nechce) to zlé, co je pod tím skryto. K tomu se hned připojí vzpomínka na tělesnou libost a potěšení, které by z té věci mohlo vzejít. Když se obojí spojí, žádost těla se rozhoří, oko věc velmi chválí a vydává ji za předobrou, tělo po ní ustavičně touží a žádostivost v něm stále více plápolá. Svědomí volá a křičí, že se mylíš, že to není dobré, co následuješ, ale že je to zlé, že tam je jáma pekelná, že utoneš, spálíš se a zahyneš! Člověk se však k té schválené věci, kterou je již jako v síti uvězněn a v žádosti rozničen, přikloní a cele se jí oddá, že pak nedbá ani neslyší, co mu svědomí říká. Ubohé duši se pak přihodí totéž co ovci, kterou vlci doženou do lesa, aby ji sežrali; pastýř volá, křičí, nařiká, ale už je to všechno marné. Je to jasně napsáno v Knize přísloví 7. kapitole, kde se o mládenci, který šel k jejímu domu, praví: „Hned šel za ní jako vůl na porážku, jako pošetilec v poutech k potrestání, než mu šíp rozetne játra; spěchá do osidla jako ptáče, neví, že mu jde o život.“ (Př 7,22–23). Staří ty věci správně přirovnávali k lodi bloudící na moři: kdo má zrak, viz.

Posuď také, kdo chceš, jak padl ten veliký rek, král David; je psáno, že se procházel po paláci. Člověk zbožný jistě nemyslí, když se vydal na procházku, že bude pást své oči; spíše hledal něco jiného, třeba osvěžení mysli nebo příčinu k přemýšlení o Boží dobrotě tak široce vylité na jeho lid. A co se stalo, když spatřil krásnou ženu? Jak náhle upadl do tak veliké slepoty, že se několik dní nemohl vzpamatovat! Poručil ženu zavolat, žil s ní v hříchu a jejího dobrého, zbožného muže, který byl k němu laskavý, lstivě připravil o život. I když hostil proroka Božího a mluvil s ním, neviděl, co učinil, a nechápal ani podobenství, které mu prorok vyprávěl. Byl dobré mysli, jako by nikdy nic zlého neudělal, dokud mu prorok neřekl pravdu přímo. Teprve pak se pokořil před Pánem Bohem, což ho naučilo říci v žalmu 119, v. 37: „Odvracej mé oči, ať nehledí na šalebnost, na své cestě mi zachovej život.“

Poznal pozdě, že ani to sám učinit nemůže. To je důvod, proč mnozí zbožní lidé žili na poušti – vidouce svou velikou křehkost a jak jsou mdlí v panování nad sebou, a jak svět má mnoho lepivého a vábivého (věcí krásných a libých), jimiž číhá jako ptáčník na sojky či holuby – raději se chtěli odcizit veškerému lidskému společenství, aby tak

unikli příčinám vedoucím k hříchu. Ale protože ďábel je i na poušti a tělo zůstává tělem, kdekoli je (jako kavka zůstane kavkou, i když se vyválí ve sněhu), ani tam nemohli najít to, co hledali.

Pohledme také, prosím, jak ten bídný zrak vedl mnohé mladé lidi do zřejmého nebezpečí; kroniky o tom vydávají svědectví. Nechci se zabývat mnoha příklady, připomenu však, co se stalo Jásonovi. Kdo přivedl dceru krále Médea Velikého k tomu, aby cizinci zjevila tajemství svého otce? Ani noční strach, ani množství strážných nebránilo tomu, aby Jásonovi nevydala vše, co měla nejvzácnějšího a největšího. Kdo naučil bázlivé panenské srdce tak zoufalému předsevzetí, aby si mohla poskvřnit ruce krví nejmilejších přátel a odejít přes moře jako nějaký lupič s tím, kdo zradil jejího otce a ji samu připravil o nejdražší klenot, velký poklad panenství?

Zdali toho všeho nebylo příčinou oko? Neboť jakmile ho za stolem svého otce spatřila, okamžitě cítila, jak je její srdce probodeno jako ostrým mečem. I Vergilius, onen slavný básník, píše o královně Dídó, paní velikého města Kartága: jakmile její oko spatřilo Enéa Trójského, okamžitě ji zapálilo, což ji později přivedlo k hroznému nářku, a dokonce i k tomu, aby se po jeho odchodu zabila jeho mečem. Kdo by spočetl mnohé jiné, o nichž se píše tak široce! Vizme, jak špatný pohled bývá příčinou velikého stromu hříchů. Hádejme, není-li zrak příčinou všeho toho nevýslovného zla v lidském pokolení. Co říká Písmo o jablku? Bylo prý pěkné na pohled, a proto se Evě zalíbilo. K čemu se má tedy bohumyslný člověk obrátit? Jistě nechybí nářek: Ach, přenešťastný zraku i s nástrojem svým! Byl jsi dán pro ozdobu a velikou potřebu duše i těla, a jakou příčinou nevýslovného zla býváš! Není to jen příčina hříchu, ale sám o sobě je často velkým hříchem, neboť hrozné Kristovo varování (Mt 5,28) proti němu volá: „Každý, kdo hledí na ženu chtivě [a stejně tak dívka na mládence], již s ní zcizoložil ve svém srdci.“ Pochlub se tedy někdo a vystup jako hrdina, a řekni, že jsi prost těchto chyb, a budeš hoden chvály.

ROK S PAPEŽEM LVEM. EVANGELIKÁLNÍ POSTŘEHY

Leonardo De Chirico

Mírný, ale zároveň nekompromisní papež? Papež, jenž se plně věnuje míru a dialogu? Je ještě příliš brzy na to, abychom mohli definitivně zhodnotit pontifikát papeže Lva XIV. Rok po jeho zvolení (8. května 2025) však lze rozpoznat několik klíčových témat, která potvrzují to, co bylo zřejmé již na počátku jeho pontifikátu.

Globální geopolitická situace

V uplynulém roce zaujal americký papež na světové scéně významnou „politickou“ roli. Vzhledem k bojovnému temperamentu prezidenta Trumpa bylo předvídatelné, že dříve či později dojde ke střetu. A tak se také stalo. Konfliktu s americkou administrativou, který vyvrcholil válkou v Íránu, předcházela papežova kritika postupu při deportaci migrantů bez dokladů. Trump papeže opakovaně kritizoval a papež mu to oplatil stejnou mincí.

Od někoho jako Trump se to dalo očekávat; méně předvídatelné bylo rozhodnutí Lva, že se nebude spoléhat na zdrženlivý styl vatikánské diplomacie, ale že odpoví přímou komunikací a bude vracet ránu za ránu. Výřečný a neformální papež jako František měl ve zvyku vyjadřovat se k aktuálním událostem „bez zábran“ a někdy i bez omezení; překvapením bylo, že i papež Lev – navzdory své zdrženlivé a rozvážné povaze – zvolil nezkreslený přístup „otevřeného mikrofonu“, aby řekl, co si myslí.

Ve skutečnosti už několik měsíců dominuje globálnímu politickému diskurzu dynamika „Trump versus Leo“, která papeže vykresluje jako Trumpova hlavního protivníka ve jménu „míru“. Nárůst popularity, a to i mezi sekulárním publikem, je zřejmý: kdo by v dnešním světě zmítaném válkami mohl být proti míru?

Papež Lev mezitím svými cestami do Turecka, Libanonu a Afriky potvrdil zaměření současného katolicismu na globální jižní polokouli,

kde se římskokatolická církev potýká s islámem a s rostoucími evangelikálními církvemi. V návaznosti na Františka potvrdil nabídku „dialogu“ s těmi prvními a poukázal na bizarní povahu těch druhých, přičemž zároveň zdůraznil „katolickou“ nadřazenost.

Linie směřující k vnitřnímu smíru

I v rámci římskokatolické církve jednal Lev v souladu s důvody, které vedly konkláve k jeho zvolení papežem. František po sobě zanechal církev zmítanou vnitřními konflikty, v níž zůstala otázka „synodality“ matoucím způsobem nevyřešena. V tomto prvním roce svého pontifikátu Lev nerozštěpoval plameny rozkolu, ale snažil se zmírnit rétoriku, uklidnit vášně a manévrovat ve snaze najít kompromisy.

V době, kdy katolické Německo volá po změnách v oblasti uznávání svazků osob stejného pohlaví, zaujímá pevný postoj, aniž by se však rozešel s progresivnějšími proudy. V otázce synodality zmírnil horlivost nejzapálenějších zastánců, aniž by však utlumil jejich nadšení. Pokud jde o jmenování do nejvyšších církevních funkcí, dosud nepřijal žádná radikální či průlomová rozhodnutí a raději vyčkává, až se situace uklidní.

Stručně řečeno, na domácí scéně se Lev ukázal jako ostřílená a zkušená politická osobnost; jako ten, kdo staví mosty a snaží se zachovat „integritu“ římského katolicismu tváří v tvář napětí, spíše než jako „prorok“ ohlašující změnu či „obhájce“ stávajícího stavu.

Ekumenický přístup a vztahy s evangelikály

Ve svém prvním roce pontifikátu kladl Lev velký důraz na ekumenický význam oslav Nicejského koncilu. Zvláštní pozornost věnoval světu východní pravoslavné církve a orientálním církvím, k nimž se papežův katolicismus cítí stále více přitahován. Nad rámec institucionální zdvořilosti se však choval zdrženlivěji vůči liberálnímu a ekumenickému protestantskému světu. Důkazem toho je byrokratické přijetí, které připravil arcibiskupce z Canterbury během její návštěvy v Římě. Vzniká dojem, že ekumenická agenda Lva směřuje spíše na

východ (pravoslaví) a na jih (islám) než na západ (tradiční ekumenický svět).

A co evangelikálové? Zdá se, že papež Lev je nemá na radaru, až na pár nepřímých kritických poznámek, které se objevily mezi řádky jeho projevů v Kamerunu a Angole. Ani během svého předchozího působení ve funkci biskupa v Peru neprojevoval o evangelikály žádný zvláštní zájem. Na druhou stranu se zdá, že evangelikálové po celém světě si ho zatím ještě nezařadili. Na rozdíl od Františka, který se chlubil mnoha evangelikálními přáteli v Argentině i mimo ni, Lev takové vztahy nepěstoval, což má za následek, že evangelikální svět je pro něj vzdálený a odtažitý.

Jeho myšlení, jak se projevuje v jeho každodenních promluvách, přitom propojuje augustiniánská témata (mír, milost, katolická zkušenost), hlubokou mariologii a tradiční katolické učení. Jeho teologický rámec se jeví jako postvatikánský katolický augustinismus.

Vatican Files
www.vaticanfiles.org

DOHLÍŽENÍ

Jaroslav Kernal

Věrohodné [je to] slovo: Jestliže se kdo po dohlížení vztahuje, po krásné práci touží. Proto musí být dohlížitel ... (1Tm 3,1–2)

Máme tady slovo, které bychom mohli přeložit také jako pověření, ale v kontextu následujícího verše, kde se mluví o dohlížiteli, je mnohem lepší vztáhnout toto slovo právě k dohlížiteli a nikoliv k pověření. Slovo episkopos (je ve druhém verši) znamená dohlížitel nebo strážce. Jedná se o člověka, který se stará, který je zainteresovaný v životě druhého člověka. To slovo zdůrazňuje některé stránky práce starších v církvi.

Na prvním místě jsou starší správci (viz Tt 1,7). Starají se o to, co jim bylo svěřeno. Každý křesťan je správce – nikdo z nás nemá nic, co by mu Bůh nedal. Bůh nám svěřil všechno, co máme, ale i všechno, co jsme, co umíme, v čem vynikáme. A my máme být dobrými správci těchto hřiven, které Bůh dal každému – i tomu nejmenšímu z nás. Ovšem starším bylo svěřeno ještě něco vzácnějšího – podívejte se se mnou do Skutků 20. Zde je jeden text, který je velmi zajímavý a také velmi důležitý a nyní z něj chci zdůraznit hodnotu, kterou Bůh svěřil starším:

Dávejte pozor na sebe i na celé stádo, ve kterém si vás Duch svatý ustanovil za strážce [episkopos], abyste byli pastýři Boží církve, kterou si Bůh získal krví vlastního Syna. (Sk 20,28)

Starším byla svěřena Kristova církev, Pánovi beránci. Kristova nevěsta. Hodnotu toho, co Bůh svěřil starším, vidíme v závěru toho verše – Bůh si církev získal krví vlastního Syna. Mimochodem v originále je řečeno, že Bůh získal církev „vlastní krví“ (ČSP, B21, KRAL), a protože jediná vykupující krev, která byla prolitá za Boží lid, byla krev Božího syna, mluví tento verš velmi jasně o Kristově Božství. Kristova krev je cenou, která byla zaplácena za nevěstu Beránkovu. To nám ukazuje, jak se Bůh dívá na církev, jak vzácná je pro Boha církev. Není nic, vůbec nic, co by bylo Bohu tak vzácné, jako církev – lid vyvolený, královské kněžstvo,

národ svatý, lid náležící Bohu (1Pt 2,9). Z toho bychom měli také vidět, jak se máme na církve dívat my. Skutečná Kristova církev – a tady musíme rozumět tomu, že ne všechno, co se nazývá církví, církví skutečně je, stejně jako ne každý, kdo se nazývá křesťanem, jím opravdu je – má cenu krve Božího Syna. Proto také Písmo říká, že nepatříme sami sobě, ale bylo za nás zapláceno výkupné.

Náš život nám nepatří. Nejsme tady kvůli sobě, ale kvůli Pánu. A starším byla svěřena péče o toto vykoupené Kristovo tělo – jsou správci, kteří se starají o církve, což je jeden z aspektů slova dohlížitel. Co mají dělat dále?

Slovo dohlížitel dobře ukazuje na další aspekt práce starších – nejen, že se jako dobří správci starají o církve, ale dohlížejí na ni. Na co přesně dohlížejí? Židům 13,17 říká, že bdí nad vašimi dušemi – slovo duše se někdy dá přeložit jako člověk, takže ekumenický překlad zde říká, že „bdí nad vámi“, ale v originálním textu je slovo duše a na tomto místě má myslím to slovo své opodstatnění, protože ukazuje na vnitřní rozměr našich životů. Je tam sloveso bdít, tedy být vzhůru, být na stráži, střežit, což je další rozměr slova episkopos – strážce (Sk 20,28 – ustanovil vás za strážce).

Starší bdí nad duchovním životem těch, kdo jsou mu svěřeni. Když jeden autor popisoval církve a mluvil o všeobecném kněžství věřících, krásně napsal, že úspěšná práce starších by v ideálním případě byla taková, že sbor dojde do bodu, kdy starší už nebudou potřeba, protože všichni budou vybudováni do zralé podoby lidství podle míry plnosti Ježíše Krista. Jednoho dne k tomu skutečně dojde, ale nebude to v tomto těle. Existuje mnoho falešných učitelů, mnoho duchovních nástrah, na začátku svého duchovního života jsou křesťané jako novorozenci a mnozí jsou duchovně velmi slabí a nerostou – a to jsou důvody, proč v tomto těle vždycky budeme potřebovat zbožné bratry, kteří nad námi budou bdít. Kteří budou dávat pozor, jestli nějaká ovečka neodchází od Boha, jestli neschází na scesti, jestli se nesytí odpadky někde na internetu, nebo jestli svou duši nepoddává hříšným žádostem. Proto práce starších – dokud budeme v těle – nikdy neskončí.

A znovu je zde něco, co se potřebujeme všichni učit, protože všichni jsme královským kněžstvem. Žádný křesťan by neměl mít postoj Kaina,

který, když se ho Bůh ptal na jeho bratra Ábela, odpověděl: „Copak jsem strážce svého bratra?“ Křesťané, Bůh vás postavil do církve, Bůh z vás Kristovou krví udělal církev, učinil z nás společenství Božího lidu, nejsme anonymní skupinou lidí, kteří se sešli, protože máme něco společného, ale jsme církví! Máte bratry a sestry, k nimž nemůžeme být lhostejní! Ať je nám vzdálena lhostejnost Kaina! Musíme porozumět, co to znamená královské kněžstvo, a co to znamená církev jako společenství Božího lidu. V tomto smyslu jsme všichni povoláni k tomu, abychom bděli, abychom byli na stráži. O každém z nás v jisté míře platí, co řekl Bůh Ezechielovi:

Řeknu-li o svévolníkově: »Zemřeš«, a ty bys nepromluvil a svévolníka nevaroval před jeho svévolnou cestou, abys ho přivedl k životu, ten svévolník zemře za svou nepravost, ale za jeho krev budu volat k odpovědnosti tebe. Jestliže budeš svévolníka varovat, ale on se od své svévole a své svévolné cesty neodvrátí, zemře pro svou nepravost, ale ty jsi svou duši vysvobodil. (Ez 3,18–19)

Dostali jsme evangelium, abychom ho šířili – každý podle svých schopností a možností, nicméně každý. Každý z nás musí jít a mluvit s lidmi a zvat je k tomu, aby opustili cestu svévole a bezbožnosti, činili pokání a věřili v Ježíše Krista. Pokud to neudělají, zemřou na věky, budou odsouzeni k věčnému zahynutí. A úplně stejně se jako církev, jako společenství Božího lidu, jako bratři a sestry v Kristu, máme navzájem povzbuzovat k tomu, abychom žili svatě a dělali Bohu čest svým životem.

Mějme zájem jeden o druhého a povzbuzujme se k lásce a k dobrým skutkům. Nezanedbávejte společná shromáždění, jak to někteří mají ve zvyku, ale napomínejte se tím více, čím více vidíte, že se blíží den Kristův. (Žd 10,24–25)

A kdyby toto ještě nestačilo, tak se podívejme ještě na jeden text, který nám ukazuje, že je to skutečně úkol každého jednotlivého křesťana starat se o druhé, bdít a být na stráži. Pavel napsal křesťanům do Říma (a nepsal vedoucím, ani starším sboru, ale psal svatým, „všem v Římě, kdo jsou Bohem milováni a povoláni ke svatosti“ – viz Ř 1,7):

Jsem přesvědčen také já o vás, bratří moji, že i vy jste plni dobroty, naplnění veškerým poznáním, takže sami můžete ukazovat cestu jeden druhému. (Ř 15,14)

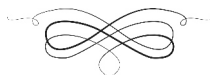
A tady potom hraje svou roli míra zodpovědnosti, kterou Bůh každému určil. Ty verše, které jsem nyní četl, ukazují, že žádný křesťan není bez odpovědnosti v oblasti hlásání evangelia a péče o bratry a sestry, ale je-li někdo ustanoven jako dohlížitel, je to jeho primární zodpovědnost, je to jeho hlavní úkol. Všichni vedoucí budou Bohu vydávat počet ze své služby (Žd 13,17). Jakub varuje křesťany, aby se nehrnuli do vyučování:

Nechtějte všichni učit druhé, moji bratří: vždyť víte, že my, kteří učíme, budeme souzeni s větší přísností. (Jk 3,1)

A Ježíš, když mluví o správcích, říká:

Komu bylo mnoho dáno, od toho se mnoho očekává, a komu mnoho svěřili, od toho budou žádat tím více. (Lk 12,48)

Proto náš text mluví o práci – nemluví o pozici, nemluví o úřadu, nemluví o počtách ani nějakém vyvýšeném postavení, ale mluví o úkolu. O úkolu, který je krásný, který je ale také těžký. Nicméně ke každému úkolu Bůh dává sílu těm, které k danému úkolu povolává – jsme přece jeho dílo, stvořeni k tomu, abychom konali skutky, které nám Bůh připravil (Ef 2,10). Proto jsme mluvili také o vnitřním povolání, o touze, kterou Bůh dává mužům, jež povolává k tomu, aby byli pastýři Božího lidu. Proto Skutky 20,28 mluví o tom, že to je Duch svatý, který ustanovuje starší, což jde ruku v ruce s vnitřním povoláním, které se bude projevovat službou a také charakterem, který bude vidět. Pokud jsou tyto věci v souladu, nic nebrání tomu, aby takový bratr byl veřejně ustanoven jako starší církve – a potom skutečně můžeme mít velkou důvěru a velkou míru jistoty, že to byl Duch svatý, kdo ho ustanovil.

NUDNÉ KÁZÁNÍ

Jeremy Walker

Kázání v mém sboru je opravdu nudné. Co s tím mohu dělat?

Předpokládám, že nejste tím kazatelem, o kterém je řeč, ale pokud se mylím, následující rada by vám mohla být přesto užitečná. Nudné kázání může být i věrným kázáním. Byla by to tragédie, mělo by to být výjimkou, ale je to možné. Nevzdávejte to s věrným kazatelem, který bojuje o to, aby byl živý a poutavý. Pokud není kompetentní a není povolán ke kázání, je to jiná otázka.

Zamyslete se nad tím, z čeho vaše otázka vychází. Je kázání opravdu nudné? Připadá vám nudné? Připadá vám nudné právě teď? Když káže věrný kazatel a mně to připadá nudné, musím se zamyslet nad svým vlastním srdcem. Pokud káže pravdu, brání mi snad něco v tom, abych se z té pravdy radoval? Není problém v mé touze a očekáváních?

Podle jakého měřítko to posuzujete? Změnili jste svůj „jídelníček“ – ať už jde o duchovní službu, nebo zábavu? Pokud neustále posloucháte kazatele na internetu, vaše očekávání vůči vlastnímu kazateli mohou být nespravedlivá. Pokud trávíte čas honbou za konferencemi a „konferenčními kazateli“, možná jste si zvykli na vzrušení, které není zcela Božího původu. Pokud žijíte svou duši umělými stimulanty, pak vám „obyčejné“ kázání možná už nechutná tolik jako dřív.

Pokud mi tedy něco připadá nudné, možná bych měl začít u sebe. Ale buďme upřímní, některá kázání prostě nejsou dobrá, a to soustavně. Pokud je tomu tak ve sboru, do kterého chodíte, začněte se za to prosím modlit. Modlete se za kazatele a za jeho kázání. Dělejte to v soukromí. Pokud se modlíte veřejně, modlete se s pokorou a laskavostí. Modlete se, aby Bůh oživil vašeho kazatele a vybavil ho. Modlete se za své uši i za uši ostatních.

Tak tedy poslouchejte. Poslouchejte s nadšením. Chodte na bohoslužby s odhodláním odnést si z nich všechny zrnka duchovního zla, která najdete. Pamatujte, že svým nasloucháním můžete kázání výrazně obohatit. Nemusíte předvádět žádné divadlo, ale sedněte si

dopředu do středu a upřete pohled na kazatele. Možná z něj tak vy-
táhnete něco navíc. Až kázání skončí, poděkujte kazateli za to, co jste
si z něj odnesli. Odejděte a přemýšlejte o tom. Pokud je většina kázá-
ní jako šterk, vynaložte trochu úsilí a pokuste se najít alespoň pár zrn
pšenice, která by v něm mohla být skrytá, a vstřebejte, co můžete.
Možná zjistíte, že kázání nabízí více, než jste si mysleli.

Možná byste o tom mohli mluvit. Promluvte si se staršími v církvi,
pokud je máte. Můžete jim zdvořile sdělit své trápení a oni se pak
mohou věnovat vám i kazateli. Pokud se nejprve obrátíte na někoho
jiného v církvi, ujistěte se, že nejde o hříšné reptání ani pomluvy, ale
spíše o konzultaci s moudrým a zralým člověkem, který by vám mohl
poradit nebo vám pomoci se zlepšit. Měli byste mít s vaším pastorem
(pokud jde o jeho kázání) takový vztah, který vám umožní se na něj
obrátit. To jsou způsoby, jak můžete přispět k procesu zlepšování.

Mějte na paměti, že kazatel není odsouzen k nudné rutině. Existují
kurzy, kterých se může zúčastnit, konference a setkání, na nichž se
může bavit, knihy, které může číst, vztahy, které může rozvíjet – to
vše by mu mohlo a mělo pomoci rozvíjet jeho dar kázat. Možná byste
mu to mohli laskavě navrhnout nebo do toho investovat? Prosím, ne-
odcházejte jen tak. Pokud máte pravdu a jste schopni rozpoznat
problém, pak – než dospějete do bodu, kdy by pro dobro vaší vlastní
duše mohlo být zapotřebí radikálnějšího zásahu – se v modlitbě
snažte být součástí řešení.

Evangelical Times

KRISTOVA VZNEŠENOST

Jan Karafiát (1846–1929)

Vzhled má jak Libanón, je ztepilý jak cedr. Patro jeho úst je přesladké, on sám je přežádoucí skvost. (Pís 5,15–16)

Představte si, milí přátelé v Kristu, že vidíte Pána Ježíše, toho nebeského Pána, který svým slovem zformoval všechno. Představte si, že Pána Ježíše v duchu vidí Šalomoun, ten vydařený člověk, o němž Písmo praví: „Šalomoun miloval Hospodina a Hospodin miloval jeho.“ On vám toho, kterého tak miluje, vypisuje, jak nejlépe umí. Co říká? „Vzhled má jak Libanón, je ztepilý jak cedr. Patro jeho úst je přesladké, on sám je přežádoucí skvost.“ A pravděpodobně by dodal: „To všechno je málo!“ On je daleko vznešenější, ale lépe to vyjádřit nedovedu. Libanón, to je česky „Bílá hora“. Šalomoun se v létě, když bylo horko, stěhoval k Libanónu a vídal ty bílé vrcholky. To je vznešené, to vám dává pocítit, jak malí jste. Kdyby Šalomoun znal Alpy, řekl by: „Jeho tvář je jako Alpy, jako Mont Blanc!“ Člověk se před ním ztrácí jako červíček, jako nepatrná tečka! Teď se podívejte na ten cedr, zelený strom! Nejenže je nesmírně veliký, ale to dřevo voní a má takovou hustotu a trvanlivost, že to, co vypravují znalci, zní jako pohádka. Znáte Nebúkadnesara? Ten v letech 586–588 před narozením Pána Ježíše dobyl Jeruzalém a v Babylonii si vystavěl nádherný palác. Ten leží dávno v troskách, ale jeden znalec začal kopat a mimo jiné vykopal kus cedrového trámu. Bylo patrné, že je na něm nápis. Badatel začal nápis studovat a viděl: písmo je klínové. Co je tu vyryto? „Já jsem vyrostl na Libanónu a byl jsem přestěhovat sem, abych zdobil Nebúkadnesarův palác.“ To bylo šest set let před narozením Pána Ježíše, takže trám je nejméně 2500 let starý. Takový je cedr, taková je jeho tvář a takový je on skrz naskrz. Když promluví, všechno je přesladké a on sám je nanejvyšší žádoucí.

Celá Píseň Šalomounova vám tak vypisuje to nejvzácnější, čeho může člověk na světě dosáhnout – takový přesladký vztah k onomu nebeskému Pánu a takovou radost z tohoto vztahu. A to vše vypisuje Šalomoun, ale nejen on; to platilo již 3000 let před ním, jak uvidíte. To je dílo Boží.

Rád bych předložil čtvero věcí.

I. Zní to pěkně, ale my to nevidíme

To první si řeknete sami: Zní to pěkně, ale my to ve vašem textu nevidíme. „Vzhled má jak Libanón, je ztepilý jak cedr. Patro jeho úst je přesladké, on sám je přežádoucí skvost.“ „My to nevidíme.“ Dobře, přistupuji na vaši řeč. Předkládám vám tu věc bez tohoto textu. Já jsem to také dlouho neviděl. Neboj se být poctivým: když nevidíš, neříkej, že vidíš! Z toho ještě něco může vzejít. Buď opatrný. Když už něco vidím, je to hrozně málo. Podívejte se, prosím, do 1. Korintským 13,12: „Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však uzříme tváří v tvář. Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne.“ Když mnoho vím a umím, je to hrozně málo. Když vidíš, měj to na mysli, a když nevidíš, neříkej: „Protože já nevidím, není to!“ To je nevědecké, nerozumné, je to logická nevyškolenost. Představte si, že jste účastníky hvězdářské karavany. O půlnoci si prohlížejí hvězdy. Mají s sebou arabské mistry. „Jsou tam!“ ukazují hvězdy, které znají, a k tomu ještě další. A vy říkáte: „My nic nevidíme, kde je máte?“ „Pánové, podívejte se dalekohledem!“ A pánové si vyndají dalekohled a vidí, že je to správné. Tak bystrý zrak má ten syn pouště! Z toho, že vy nevidíte, nevyplývá, že to, co vidí Arab, není pravda. Vyplývá z toho, že váš zrak je horší. Proto vždy přicházím k tomu, abych se s vámi nikdy nepřel o Boží věci, které já vidím. Raduji se z toho, že hvězdy vidím. Nikdy vám to nebudu vnucovat. Žádné polemiky v duchovních věcech. Ale až přijdete a řeknete: „Copak vidíš?“, já vám to řeknu.

Když to nevidíte v tom textu, přistupuji na to. Není to tak, že to říká text, ale text to říká proto, že to takové je. Ta věc tu byla tři tisíce let předtím, od počátku světa. Byl tu Enoch a Noe, kteří stále chodili s Bohem. „Co vy vidíte na Pánu Bohu?“ – Totéž co povídá text: „Vzhled má jak Libanón, je ztepilý jak cedr. Patro jeho úst je přesladké, on sám je přežádoucí skvost.“ „To je vznešenost, to je jadrné, jeho Slovo je nám čím dál sladší a celý je nám žádoucí.“ Tak to je s textem, tak to je s celým Písmem. Když to nevidíte v Písmu, dobře, ustupuji od Písma a předkládám vám to bez něj. Byla to doba milosti, když byli lidé bez zákona a zakoušeli to všechno. Podívejte se do epištoly ke Galatským 3,24.

Co tam čteme? „Zákon byl tedy naším dozorcem až do příchodu Kristova, až do ospravedlnění z víry.“ Zákon vám má být vychovatelem, má posloužit ke Kristu! Pak nedopustíte, aby vám zákon překážel! Nech zákon stranou! Ale věci se mají stejně. Není to takové proto, že to Písmo povídá, ale proto to Písmo povídá, že to takové je. To je zjevení, aby vám bylo poslouženo. Když to nevidíte, předkládám to bez textu.

II. Bůh je přežádoucí skvost pro věřící

Pán Bůh je takový, že jeho tvář je jako Libanón, skvostná jako cedry, jeho ústa jsou přesladvká a on sám je nanejvýš žáducí, ale ne každému; ne lidem, jakými jsme přirozeně všichni – tělesným a hříšným.

Takový vám být nemůže, protože vy jste takoví. Představte si, že byste skutečně viděli Pána Ježíše, byli do něho zamilovaní a přáli si ho oslavovat a vyvyšovat. To je váš podíl, ať už dbáte, nebo nedbáte; vždycky ho oslavujete! Nikdy se nemusíme bát superlativů. V textu sice nejsou, ale podle smyslu tam patří. Když mluvím o Bohu, není možné užít příliš vysoký superlativ, ale z toho nikdy nevyplývá, že se takto stane žáducím těm, kteří to poslouchají a zatím jsou takoví, jací jsou. To prostě nejde. Můžete popisovat vznešenost přírody – to ano, ale to je něco jiného! Pokud jste básníci a malíři, vystihnete vznešenost Alp, neobsáhlost moře, vznešenost bouřky. To vám lidé pochválí. To všechno je jeho. Ale jakmile jim začnete vypisovat osobního Boha, se kterým musejí mít osobní vztah, ať chtějí nebo nechtějí – že přišel za námi na svět, že za nás trpěl, mlčel, trpěl a trpěl, až všechno zahladil, a že volá všechny k sobě, aby se smiloval – to jim nevyprávějte, to si všechno pokazíte. Tělo se pídí po tělesných věcech, ale jakmile začnete mluvit o Božích věcech, je konec. Protože jsem jen červ; červu je vznešený i prach! Aby ho bylo víc! „Tělesný člověk nemůže přijmout věci Božího Ducha.“ Můžete se se mnou dostat do rozporu a dovolávat se Písma. Otevřete si prosím Deuteronomium 6, verše 4–5: „Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný. Budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou.“ A vy řeknete: „Tak mluví Písmo. Jak bychom k tomu nebyli schopni? Jaký by to mělo smysl, aby to přikazoval, když podle tvého kázání k tomu ani nejsme uzpůsobeni?“ Ale já namítám to, co řekl Pán

Ježíš v Janovi 3: „Co se narodilo z těla, je tělo. Musíte se znovu narodit.“ Jinak na to nedojde. Myslíte si, že když se tu dvě slova rozcházejí, má pravdu ten Boží služebník Mojžíš, a Pán Ježíš nemá pravdu? „Jak se ti to srovnává?“ Tak, že on vás k tomu uschopní. Nikdy to jinak nešlo. „Však já si vás k tomu připravím!“ To mne vede k třetímu bodu.

III. Bůh se dává poznat, kterým chce

Pán Bůh sám si obrátí své lidi a každému ukáže takovou vznešenost, jadrnost, věrnost a každé slovo tak přesladké, že žasnete. On nás však musí obrátit, jinak nejste obráčení a nic nevidíte. Pokud řeknete: „My se můžeme obrátit,“ jste na omylu. Tu a tam jste možná něco ze svého života vynechali, ale všechno ostatní zůstává takové, jaké bylo. To je vaše obráčení, nikoli Boží. Srdce je staré. Je to samý omyl. Co nás obrátí? On sám. Jak? Pošle něco absolutně nového, co tu nebylo. To je jeho Duch svatý. „Slýchali jsme, že Duch svatý přijde!“ Jistěže. Ale teď abyste okusili, jak to chodí, když On pošle svého Ducha svatého! To je on sám. On má své plány, má všechno hotové ve své radě. Než začne, pošle Ducha svatého na něco, ne na nic. Ukáže se vaše obráčení. Otevřou se vám oči a uvidíte svou tělesnost, uvidíte, že sami si vychalujete jen prach, že se pídíte jen po tělesných věcech. To je vaše „nebe“. Nyní se vám Pán Bůh ukazuje jinak, než jak jste ho viděli dříve. To je vznešenost, když ležíte před Bohem a řvete nad sebou. Otevřete si prosím Římanům 7, 24: „Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti?“ To je něco – kde se to vzalo? Žádný člověk ti to nedá. To je z Ducha svatého. Jste na té nejlepší cestě k vystižení Boží vznešenosti. On přišel na svět za tebou. S nikým se nedomlouval, ale zve: „Pojďte ke mně!“ Jeho krev očišťuje od každého hříchu. A vy to blaženě zakoušíte. On je takový, jakého jste ho nikdy předtím neviděli. Když to zakoušíte, utvoříte si systém, v němž se vám to srovnává, nebo systém nevytvoříte a žijete jako svatí bez systému. Když to zakoušíte, otevřou se vám oči. Vidím, že on je vznešený, vznešenější než Alpy! On je věčná láska, přeje mi tak, že v mém těle všechno na sebe vzal a všechno uvedl do pořádku. Tak se věci mají.

Nyní čtvrté.

IV. Čím jste menší, tím je vznešenější

Čím je on vám vznešenější, tím jste vy menší, a čím jste menší, tím vznešenější a žádoucnější je on, a vy máte radost. Když přijde Duch svatý, každého člověka učiní krotkým. To snadno poznáte. Bylo mi to dávno jasné: když vidím svou porušenost – a pořád ji vidím lépe – zkrotnu. Ale ta milost je jen počátek. To není všechno. On vám dává pokoru ne proto, abyste viděli jen hřích, ale abyste měli radost. Pán Ježíš řekl: „Pojďte ke mně, neboť jsem tichý a pokorného srdce.“ Pán Ježíš je svatý, a přece je tak „maličký“. Ne že by byl hříšný, to je milost, když je někdo maličký ve vlastních očích. Co to přináší? Přináší to, že stále krásněji vidíte Boží vznešenost: On je to věčné Slovo, které slovem zformovalo všechno. Veškerá ta vznešenost je jeho! Ale to nejvznešenější je něco jiného: On přišel za mnou na svět, trpěl a mlčel, až vytrpěl všechno, a tak mě miluje. Když to chápete a díváte se do jeho Slova, je vám žádoucí a sladké. Tak je to s každým Božím člověkem. Nuže, pak na tebe na světě nemůže čekat doba neštěstí! Když jsi stále menší a vidíš ho vznešenějšího, čekají na tebe nejlepší časy. Když jste mladí, vidíte na světě mnoho půvabů, ale ty se vám neúprosně ztratí. Všechn ten přirozený půvab se vám musí ztratit. To je rada Boží, to je Boží utvrzení. Přirozený půvab se vám vytratí, a pokud jste neobrácení, jste v koncích. Vaše poslední věci budou horší než první. Ale když vás obrátí, vzchází vám půvab, který zde vypisují.

Vznešený, sladký a tak žádoucí, a on mě takovým milováním miluje! Tak se věci s tebou mají, takového máš Pomocníka a Spasitele na světě! Pán Ježíš káže v Nazaretě a oni se diví těm libým slovům vycházejícím z jeho úst. Na jiném místě čtete, že Pán Ježíš kázal a jedna matka se nemohla udržet a skočila mu do řeči: „Blahoslavená matka, která tě nosila.“ A jinde ho mají služebníci nejvyššího kněze zatknout, ale nezatknou ho, protože „tak člověk nikdy nemluvil“. To je půvab i pro neobrácené lidi. A teď si představte, že je to váš Spasitel. Ó, pak se mají věci vzácněji, než to dovede Šalomoun vyjádřit. „Vzhled má jak Libanón, je ztepilý jak cedr. Patro jeho úst je přesladké, on sám je přezádoucí skvost.“ Amen.

Kázáno 13. listopadu 1910.

BOŽÍ VĚRNOST

Řehoř Krejčí (1410–1474)

Říkáme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není. Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti. Říkáme-li, že jsme nezhrěšili, děláme z něho lháře a jeho slovo v nás není.

V těchto slovech svatý Jan připomíná, že každý člověk počatý z porušeného semene si musí být vědom dvou věcí: zaprvé, že má hřích hned od přirozenosti, a zadruhé, že se hříchu dopustil právě z této přirozenosti, která je v hříchu počata, jak je psáno: „V nepravosti jsem se zrodil, v hříchu mě počala matka.“ Z tohoto zlého kořene pak roste zlý strom a plodí zlé ovoce. Ani dobrý a svatý člověk, jako je tento apoštol Jan, Kristův miláček, se z toho nevyjímá, ale společně se všemi ostatními říká: „Říkáme-li, že hřích nemáme, klameme sami sebe a pravda v nás není.“

Pravý křesťan tedy ví, že hřích má, a neklame sám sebe tím, že by se z něj vymlouval. Místo toho jej s pokorou a ponížením vyznává a přiznává, že zhřěšil. Nedomnívá se, že by hřích neměl sám ze své přirozenosti, která podlehla Adamovu přestoupení Božího přikázání, a ví, že tento hřích v těle nese své ovoce, takže nikdo nemůže říci, že nehřeší. Písmo totiž praví, že „každý člověk je lhář“ a že „všichni se odchýlili, všichni jsou zkažení“; není nikoho, kdo by činil dobro, až na jediného Krista Ježíše, který byl počat z Ducha svatého, hřích neměl a nehřešil. Apoštol proto říká, že jsme nikoho nepoznali podle těla, jedině Krista Ježíše. On sám je spravedlivý a skrze víru ospravedlňuje hříšníky.

V této řeči svatého Jana je však třeba porozumět tomu, proč psal, že každý člověk má hřích a že jej má vyznávat. Chce-li se člověk vyhnout sebeklamu a věřit Bohu, musí si být vědom své viny a vyznávat své hříchy, aby mu je Pán Bůh odpustil a očistil ho od každé nepravosti skrze krev svého Syna, neboť „krev Ježíše, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu“. Je potřeba rozumět tomu, jaké očistění to je

a proč má tento užitek v Kristu Ježíši. Skrze jeho krev získávají očištění ti, kteří jsou poskvrněni ve svém početí i po celý život, dokud nepřijmou užitek této drahé krve neposkvrněného Beránka, v níž je moc vykoupení. Proto svatý Pavel říká: „Krev Kristova očistí naše svědomí od mrtvých skutků k službě Bohu živému.“

Existuje rozdíl mezi zákonem starým, přirozeným a novým. Bůh ustanovil zákon pro pohanské národy, z nichž se vyvolují ti, kteří jej zachovávají. Již v počátcích světa takoví byli – nejprve Enoch a Noe, potom Abraham ze všech národů, který tento zákon zachovával nad všechny ostatní tím, že věřil Bohu a skutečně ho poslouchal. Všichni, kdo následovali šlépěje víry Abrahamovy, ať už z národů pohanských či z izraelského pokolení, přijali užitek skrze krev neposkvrněného Beránka, získali odpuštění hříchů a byli ospravedlněni darmo z Boží milosti.

Ačkoli se zákon starý od přirozeného výrazně lišil, Abraham jej naplnil tím, že obrátil veškerý svůj zřetel k Bohu všemohoucímu. Věřil mu, poslouchal ho, a než aby cokoli porušil, podstoupil velké věci – dokonce chtěl na Boží vůli obětovat i svého jediného milovaného syna, neboť byl posílen vírou. Pro Abrahama to byla velká věc, když opustil zemi, v níž bydlel, i svou rodinu a odešel do cizích krajů, aniž věděl kam. Poté, když poznal, že Bůh chce, aby se obřezal, učinil tak, nešetřil svůj život a podstoupil velkou bolest, aby naplnil Boží vůli. A konečně, když se chystal obětovat svého syna, jenž byl jako jeho vlastní život, dokázal nejvíce, že chce činit Boží vůli. Proto je Bůh věrný a spravedlivý k těm, kteří přijali símě této víry ve všech národech a posílení jí poslouchali Boha, jak v zákoně přirozeném, tak v zákoně starém. Podstupovali mnohá utrpení a vydávali se na smrt, jen aby nejednali jinak, než jak poznali Boží vůli prostřednictvím zákona Mojžíšova i pozdějších proroků.

Bůh je věrný a spravedlivý v tom, že takovým lidem odpouští hříchy, neboť zachovali věrnost v tom, co jim svěřil. Poznali jeho vůli, věděli, že jsou jeho stvořením, milovali ho, věřili mu a doufali v něj. Takoví měli zaslíbení, že Bůh zachová svou věrnost k nim skrze svého Syna. Právě jeho přijal Abraham v důvěře srdce, jemuž bylo učiněno zaslíbení: „V tvém potomstvu dojdou požehnání všechny pronárody země“ – tedy v tom semeni, jímž je Kristus, Boží moc a moudrost. Kristus na sebe vzal Abrahamovu přirozenost, narodil se, dokončil běh

svého života, zemřel za hříchy, vylil svou krev k jejich očištění a vstal z mrtvých k ospravedlnění. Všichni, kdo jsou nalezeni věrní jako Abraham, se tak stávají dědici života neporušeného. Pro spasení není důležité, zda je někdo Žid či pohan podle těla, neboť oba byli v hříších, ale ti, kdo následují šlépěje víry, jsou syny a dědici, neboť poslechli a skutkem zachovali to, co Bůh ustanovil pro jejich spasení.

Všichni, kdo jsou v zákoně Nového zákona až do skonání světa, jsou vyvoleni ke spasení Bohem tak, jak jim to uložil a ustanovil skrze svého milého Syna a Ducha svatého. Ti, kdo se učí Boží vůli, oznámenou skrze Ducha, a vskutku ji plní, mají z Božích slov jistotu, že k nim je Bůh věrný a spravedlivý, aby jim odpustil hříchy a očistil je od každé nepravosti, pokud se k tomu věrně a spravedlivě staví. Následují přitom příklad Abrahama: poznali Boží vůli a zachovávají se v tom tak, jak je Bůh chce mít pro svou líbeznou vůli. K tomu slouží i řeči Pána Krista a apoštolů, v nichž se skrze Ducha svatého oznamuje Boží vůle. Věrní křesťané musí v každém čase z potřeby spásy znát Boží vůli, jak je psáno: „Obnovte se duchem své mysli, abyste poznali, co je Boží vůle, v čem je dobro, co je mu milé a dokonalé.“ K tomu apoštolové nabádali věrné křesťany a sami se za to modlili k Pánu Bohu, jak stojí psáno: „Za to se modlíme, abyste byli naplnění poznáním jeho vůle ve veškeré moudrosti a duchovním pochopení, abyste žili životem hodným Pána a jemu se ve všem líbili.“

KŘEŠŤAN A IMIGRACE

Mike Judge

Vzhledem k vzestupu preferencí Nigela Farage – je imigrace křesťanskou otázkou?

Místní volby, které se ve Velké Británii konaly minulý měsíc, znamenaly drtivé vítězství strany Reform UK Nigela Farage. Byly také jasným odmítnutím dominance dvou stran – labouristů a konzervativců. Velkou podporu získali také Zelení, což ukazuje, jak polarizovaná se Británie stala. Za těmito událostmi se skrývá mnoho problémů. Jedna otázka však stále zůstává: imigrace. Proto se ptám: je imigrace křesťanskou otázkou?

Pokud čtete tento článek v očekávání nějakého sentimentálního poselství ve stylu „Bůh miluje všechny, tak pojďme otevřít dveře do-kořán a žít ve světě bez hranic“, čeká vás hořké zklamání. Stejně tak ale budete hluboce zklamáni, pokud doufáte v typický konzervativní výlev o tom, jak nelegální imigranti ničí naše národní křesťanské hodnoty. Jinými slovy, je pravděpodobné, že tento článek nikoho nepotěší a všechny naštvě.

To vyvolává otázku: Má smysl otvírat právě tuto ožehavou záležitost? Je to opodstatněné téma? Nebylo by možná rozumnější se mu prostě vyhnout? Mám však důvod, proč o tom mluvím právě teď: v naší společnosti se již jedná o závažný problém a v nadcházejících měsících a letech se z něj pravděpodobně stane problém ještě větší. A obávám se, že křesťané se kvůli tomu hluboce rozdělí.

Téma imigrace budou rozdmýchávat politické strany, mainstreamová média, osobnosti z podcastů i sociální sítě. Ačkoli do příštích britských parlamentních voleb zbývají ještě tři roky, ten čas uteče jako voda. Pokud by se výsledky místních voleb promítly do celostátního měřítka, vypadá to, že se Nigel Farage v roce 2029 stane premiérem. Strkat hlavu do písku v naději, že se problém imigrace vyřeší sám, se nezdá jako rozumná strategie.

Rád bych věřil, že o tom můžeme hovořit jako zralí křesťané, s vědomím, že je tu prostor pro oprávněnou diskusi a upřímné otázky. Rád

bych věřil, že o tom můžeme diskutovat tak, aby naše myšlení bylo formováno Písmem svatým, a ne politikou či online algoritmy. Rád bych věřil, že budeme rychlí k naslouchání a pomalí k mluvení, pomalí k hněvu (Jk 1,19). Rád bych věřil, že tyto věci jsou pravdivé, ale možná jsem naivní. Uvidíme.

Existuje ještě jeden důležitý důvod, proč o této otázce otevřeně hovořit. Pokud se v našich církvích budeme držet zdvořilého mlčení a budeme předstírat, že se o této otázce ve společnosti obecně nediskutuje, riskujeme, že debatu budou utvářet jiné vnější hlasy.

Zejména pokud budeme s křesťany, kteří mají oprávněné obavy ohledně imigrace, zacházet jako se skrytými rasisty a xenofoby (a mnoho konzervativních křesťanů se právě toho obává), pak se nám podaří jen to, že je doženeme do náruče extrémistických skupin, které jim nabídnou útočiště.

To jsou tedy důvody, proč jsem se rozhodl právě teď rozvířit toto konkrétní vosí hnízdo. Snažím se zde pouze nastínit některé (nikoli všechny) biblické zásady, které bychom měli vzít v úvahu. Bez konkrétního pořadí a bez upřednostňování jedné před druhou zde uvádím několik bodů k zamyšlení.

1. Každý člověk je stvořen k Božímu obrazu

Než se vůbec začneme zabývat kvótami, vízy, hranicemi, ekonomikou nebo azylovými systémy, musíme začít tam, kde začíná Bible. Každý muž, žena i dítě jsou stvořeni k obrazu Božímu (Gn 1,27). To zahrnuje britského důchodce, který se obává, že se jeho sousedství mění příliš rychle. Zahrnuje to pracujícího migranta, který sbírá ovoce v Kentu. Zahrnuje to uprchlickou rodinu v dočasném ubytování. Zahrnuje to člověka, který přijíždí na malé lodi.

To sice nevyřeší všechny politické otázky. Ale udává to tón. Znamená to, že křesťané nesmí o přistěhovalcích nikdy hovořit jako o škůdcích, vetrelcích, nákladu, statistických údajích nebo anonymní mase. Jsou to lidé. Pokud naše politika zbavuje lidi jejich lidskosti, pak se již vydala špatným směrem.

2. Vlady jsou ustanoveny Bohem

Bible rovněž jasně uvádí, že státní moc není náhodným jevem. „Není moci, která by nebyla od Boha“ (Ř 13,1). Úkolem vlád je odměňovat dobro, bránit zlu, udržovat pořádek a prosazovat společné dobro. To znamená, že hranice nejsou ze své podstaty zlé. Zákony nejsou ze své podstaty utlačující. Každý stát má právo rozhodovat o tom, kdo smí vstoupit na jeho území, za jakých podmínek a v jakém počtu.

Křesťané by se neměli stydět za to, že vláda má právo i povinnost udržovat imigrační systém. Představa světa bez hranic zní soucitně, dokud se nezeptáme, kdo by dohlížel na dodržování zákona, rozdělval sociální dávky, udržoval pořádek nebo zajišťoval demokratickou odpovědnost. Písmo nás nevede k chaosu, ale ke spořádané svobodě.

3. Miluj svého bližního jako sám sebe

To však neznamená, že pořádek je jediným biblickým principem. Druhé velké přikázání stále platí: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“ Když Ježíš vysvětloval, kdo je náš bližní, vyprávěl nám podobenství o milosrdném Samaritánovi. Hrdinou tohoto příběhu byl cizinec. Člověk zvenčí. Ten, na koho se tehdejší vážení lidé dívali s podezřením.

To by v nás mělo vyvolat ten správný pocit nepohodlí. Znamená to, že křesťané nemohou mluvit pouze o kontrole, počtech a prosazování pravidel, aniž by projevovali zájem o trpící lidi. Soucit není levicová záležitost. Právní stát není pravicová záležitost. Milosrdenství není progresivní. Spravedlnost není konzervativní. Laskavost není „woke“. To jsou křesťanské ctnosti.

4. Cizinec ve Starém zákoně

Starý zákon opakovaně přikazuje Božímu lidu, aby s přistěhovalcem zacházel spravedlivě. „Hostu nebudeš škodit ani ho utlačovat“ (Ex 22,20). Izrael měl pamatovat na svou vlastní historii útlaku a chovat se k cizincům spravedlivě. Moderní Británie však není starověký

Izrael a měli bychom se mít na pozoru před zjednodušujícími přímými aplikacemi. Tyto zákony však odhalují něco z Božího srdce.

Ve Starém zákoně však cizinec nemohl žít zcela podle vlastních pravidel, ale očekávalo se od něj, že bude respektovat zákony Izraele a řídit se jimi (Nu 15,15–16). Měl se podílet na morálním řádu smluvního společenství. Ano, byly sice zavedeny opatření jako sbírání toho, co zůstalo po sklizni, avšak to vyžadovalo práci. Jídlo bylo k dispozici, ale získávalo se prací, nebylo jen tak rozdáváno.

5. Hranice mohou být prospěšné

Žijeme v době, kdy je jakákoli vazba na národní identitu často považována za morálně pochybnou. Bible však takto nemluví. Ve Skutcích apoštolů 17,26 Pavel říká, že Bůh určil časy a hranice národů. Jednotlivé národy a místa jsou součástí Boží prozřetelnosti, nikoli pouhým předsudkem. Hranice poskytují ochranu. Mohou posilovat společenskou důvěru. Mohou umožnit národu samosprávu a zachování institucí předávaných z generace na generaci.

Církev ví, kdo k ní patří, ne proto, že by nenáviděla ty, kdo k ní nepatří, ale proto, že sounáležitost má svůj význam. Právě z tohoto důvodu mají církve členské struktury. Naše církve vědí, kdo k nim patří a kdo ne. V podobném, i když ne ve zcela stejném smyslu, i národy potřebují určitou jasnost ohledně členství, mají-li vzkvétat.

6. Rychlost a rozsah hrají důležitou roli

Jedním z nejpohodlnějších zlovyků v této diskusi je předstírat, že záleží pouze na celkových číslech, nebo že na číslech nezáleží vůbec. Ve skutečnosti mohou rychlost a rozsah zásadně ovlivnit integraci, bytovou situaci, veřejné služby, školství i soudržnost komunity. Země může být schopna postupně a v průběhu času přijmout určitý počet nově příchozích, zatímco s velmi rychlými změnami soustředěnými na konkrétní místa se potýká obtížně.

To není rasistická poznámka. Je to prostý zdravý rozum. Křesťané by měli být schopni uznat místní tlaky, aniž by demonizovali přistěhovalce,

stejně jako bychom měli být schopni vítat přistěhovalce, aniž bychom přehlíželi skutečné zátěže, kterým čelí stávající komunity.

7. Důležitá je i integrace

Bible nám dává krásný příklad Moábky Rút. Když přišla do Izraele, řekla Noemi: „Tvůj lid bude mým lidem a tvůj Bůh mým Bohem.“ Rút svou minulost nevymazala, ale ani se nedržela stranou od národa, který se stal jejím domovem. V Betlémě si nezaložila moábskou enklávu. Začlenila se mezi lidi a přijala jejich zvyky.

To má význam i dnes. Zdravá imigrace nespočívá pouze v příjezdu; jde o to, co se děje po příjezdu. Jde o pocit sounáležitosti. Důležité je osvojení si jazyka, účast na občanském životě, dodržování zákonů, přijetí společných norem a přispívání ke společnému blahu. Multikulturalismus, jak je často praktikován v moderní Británii, může podněcovat paralelní životy v rámci jedné zeměpisné oblasti. Církev nabízí něco lepšího: jednotu v Kristu napříč všemi kmeny a jazyky.

8. Dejte si pozor na modly levice i pravice

Politická levice může podlehnout pokušení sentimentality: mluvit tak, jako by soucit nevyžadoval žádné hranice, žádnou opatrnost, žádné prosazování ani žádné důsledky. Politická pravice může podlehnout pokušení tvrdosti: mluvit tak, jako by pořádek nevyžadoval žádné slitování, žádnou trpělivost ani žádné uznání lidského utrpení. Obě chyby jsou reálné. Křesťané musí odolat oběma. Není naší povinností, abychom přijímali slogany jakékoli politické strany.

Někdy se můžeme dopustit toho, že si najdeme teologii, která vyhovuje našim politickým názorům, a až dodatečně hledáme biblické argumenty, abychom ospravedlnili, jak jsme hlasovali u volebních uren. To bychom však neměli dělat; měli bychom spíše nechat Bibli, aby náš pohled na svět formovala předem. Křesťané by si měli dávat pozor, aby své osobní preference neprezentovali jako morální normy tím, že zaměňují osobní úsudky a politické instinkty za jasná biblická přikázání.

9. Církev musí chránit svou jednotu

Toto je možná ten nejnaléhavější bod ze všech. Imigrace se stává jednou z hlavních dělicích čar britské politiky. Brzy se může stát jednou z hlavních dělicích čar i uvnitř církví. To by byla tragédie. Nesmíme dopustit, aby diskuse ve Westminsteru, rozhořčení na sociálních sítích nebo stranické soupeření rozdělily sbory, které byly vykoupeny Kristovou krví.

Někteří věřící budou klást důraz na soucit. Jiní budou klást důraz na pořádek. Někteří se budou zabývat počty. Jiní se budou zabývat tónem. Jsou-li to věrní věřící, kteří hledají moudrost v Písmu, neměli by za to být zavržováni. „...vždy skromní, tiší a trpěliví. Snášejte se navzájem v lásce a usilovně hleďte zachovat jednotu Ducha, spojení svazkem pokoje.“ (Ef 4,2–3).

10. Otázku islámu nelze ignorovat

Žádná upřímná diskuse o imigraci v dnešní Británii se nemůže zcela vyhnout otázce islámu. Mnoho imigrantů do Spojeného království jsou muslimové. Křesťané musí brát vážně příkázání milovat své bližní. Muslimští muži, ženy i děti jsou stvořeni k Božímu obrazu. Jsou to naši bližní, naši spolupracovníci, spolužáci a spoluobčané. Potřebují slyšet evangelium Ježíše Krista úplně stejně jako všichni ostatní.

Zároveň však křesťané nesmí být naivní. Ze strany fundamentalistického islámu vychází reálná a rostoucí hrozba, ať už se projevuje terorismem, zastrašováním, sektářstvím nebo pokusy budovat paralelní komunity, které se brání integraci a jsou nepřátelské vůči křesťanským nebo liberálně demokratickým svobodám. Není projevem nenávisti uznat toto nebezpečí, ani není projevem lásky předstírat, že neexistuje. Vlády mají povinnost chránit občany a dodržovat právní řád, zatímco církve mají povinnost mluvit pravdivě a odvážně.

11. Imigrace jako příležitost k šíření evangelia

Tato debata má ještě jednu stránku, kterou by křesťané neměli přehlédnout: imigrace přivedla národy až k našim dveřím. Mnohé církve v Británii se již léta snaží oslovit bílé britské obyvatelstvo, často však s omezenými viditelnými výsledky. Naproti tomu v mnoha imigrantských komunitách panuje větší otevřenost vůči víře a duchovním rozhovorům, než jakou často nacházíme v naší sekularizované kultuře. To, kvůli čemu kdysi misionáři cestovali do zámoří, je dnes možno dělat přímo v našich ulicích.

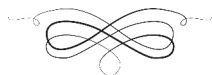
Mnohé církve, které stárlý nebo upadaly, prošly obnovou díky věřícím přicházejícím z Afriky, Asie, východní Evropy a Latinské Ameriky. V jiných církvích došlo k obrácením mezi migranty, kteří se s křesťanstvím setkali poprvé. Imigrace sice přináší určité výzvy, ale zároveň vytvořila pozoruhodné příležitosti k šíření evangelia.

12. Je tedy imigrace křesťanskou otázkou?

Ano i ne. Ne v tom smyslu, že by Bible Británii předkládala podrobnou imigrační politiku pro 21. století, včetně ročních limitů, systémů bodování a azylových řízení. Ano, v tom smyslu, že imigrace vyvolává hluboce křesťanské otázky: Co je spravedlnost? Co je milosrdenství? Jaká je role vlády? Jaká je podstata lásky k bližnímu? Co spojuje lidi? Jak udržujeme naše hranice a dodržování zákonů? Jak by se mělo zacházet s těmi, kteří jsou zranitelní? Jak spolu souvisí pravda a soucit?

Nejde o okrajové záležitosti. Jde o morální otázky. Což znamená, že jde o křesťanské otázky. O imigraci bychom proto neměli diskutovat ani jako stoupenci politických stran, ani jako vystrašení odpůrci, ale jako učedníci Ježíše Krista. S otevřenou Bibli. S chladnou hlavou. S laskavým srdcem. S čistým svědomím. A vzhledem k současné situaci by snad i to mohlo být dost radikální.

Evangelical Times

BOJ O SVOBODU VYZNÁNÍ

Jaroslav Kernal

V červnu si každoročně připomínáme celou řadu výročí, které mají vztah k boji za svobodu víry a vyznání v naší zemi.

3. června 1421 byl v Čáslavi zahájen sněm, jehož účastníci neuznali krále Zikmunda za českého krále. Místo toho jmenovali prozatímní zemskou vládu a přijali čtyři pražské artikuly, které se staly zemským zákonem. Tyto artikuly (články) byly: 1. Hlásání čistého evangelia po celé zemi, 2. přijímání pod obojí, 3. zákaz světského panování kněží a 4. trestání smrtelných hříchů (bez ohledu na postavení osob). Tyto články se staly programem husitského hnutí v následujících letech.

Ovšem moravský zemský sněm, který začal o pár dní později (11. června) se naopak zavázal svou podporou králi Zikmundovi. Tato rozdílnost způsobila ne jeden problém a projevila se i o dvě století později v průběhu stavovského povstání proti Habsburkům. Moravské stavy tehdy zaujaly také odlišný postoj než české. A i když to nebyla hlavní příčina, i to nakonec přispělo k porážce stavů na Bílé Hoře v listopadu 1620 a k následné staroměstské popravě 21. června 1612. Padesát českých pánů, rytířů a měšťanů bylo odsouzeno k trestu smrti za velezradu a 27 z nich bylo na Staroměstském náměstí skutečně popraveno.

Většina z nich svou účast na povstání chápala jako boj za svobodu – a historie jim dala za pravdu. Po jejich porážce došlo k násilnému vyhnání svobodných evangelíků ze země, nesvobodní se museli stát katolíky a hlásání čistého evangelia se na dvě století stalo trestným činem, který obnášel trest smrti pro kazatele a kruté tresty (bití, žalář, robota, vyhnanství, odebrání dětí, konfiskace majetku atd.) pro posluchače.

Ani po vyhlášení tolerance v roce 1781 neměli nekatolíci na různých ustláno a ne jeden úřady schválený kazatel pro svou přílišnou odvahu nakonec skončil ve vyhnanství. Kéž nám to nesejde z mysli a je nám to poučením, protože pokud se nepoučíme z chyb našich předků, budeme nuceni si je zopakovat sami.

KAZATEL: RADOST A MARNOST ŽIVOTA

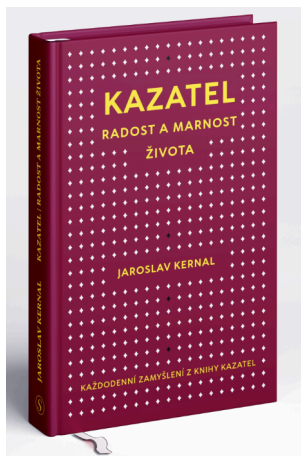
Jaroslav Kernal

Rozměr a vazba: 110×160 mm, váz.

Počet stran: 224

Cena: 365,- Kč

Tři sta šedesát šest krátkých zamyšlení na každý den z další knihy Šalomounovy moudrosti, z knihy Kazatel. Tato zamyšlení postupně prochází verš po verši (a většinou dokonce po částech veršů) celou tuto Šalomounovu knihu. Jsou zaměřena na povzbuzení srdce a v rámci možností také na hlubší porozumění Božímu slovu.

V NABÍDCE

Proti kritice a souzení, *Richard Baxter*, 125×176 mm, sešit, 40 s., 48,- Kč
Nedobytný hrad je Hospodinovo jméno, *Jan A. Komenský*, 125×176 mm,
88 s., váz., 210,- Kč

Úzká cesta Kristova určená křesťanům, *Řehoř Krejčí*, A6, brož., 52 s., 60,- Kč
Císař a církev, *Anthony Forsyth*, A5, brož., 128 s., 230,- Kč

Přísluví – Moudrost krále Šalomouna, *J. Kernal*, 110×160 mm, váz.,
224 s., 365,- Kč

Devět zlatých klasů, *Jan Hus*, A6, sešit, 36 s., 35,- Kč

Modli se!, *John C. Ryle*, 110×160 mm, brož., 76 s., 95,- Kč

Žalmy pro potěšení srdce, *J. Kernal*, 110×160 mm, váz., 212 s., 365,- Kč

PŘIPRAVUJEME

Petr Chelčický – O reptavých (Mt 20 – O dělnících na vinici)

Jan Hus – O šesti bludech (jazykově upraveno)

Sharon Jamesová – Co světu přineslo křesťanství

Jaroslav Kernal – I kdyby fíkovník nevypučel ...

www.eshop.solideogloria.cz

Spolek Soli Deo Gloria

www.solideogloria.cz

Praha 2026